

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 214/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou A., s. r. o., B., konajúcej prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. D. C., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 CoE 106/2011 a jeho uznesením z 22. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou A., s. r. o., B., konajúcej prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. D. C., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoE 106/2011 a jeho uznesením z 22. decembra 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v lízingovej zmluve uzavretej medzi sťažovateľkou ako lízingovým prenajímateľom a M. C. ako lízingovým nájomcom bola dojednaná tzv. rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky spory súvisiace s touto lízingovou zmluvou budú riešené pred tam označeným rozhodcovským súdom. Sťažovateľka si následne pred týmto rozhodcovským súdom uplatnila svoje nároky voči lízingovému nájomcovi a tieto jej boli priznané rozhodcovským rozsudkom, na základe ktorého ako exekučného titulu podala návrh na vykonanie exekúcie proti lízingovému nájomcovi ako povinnému.

Okresný súd Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v exekučnej veci sťažovateľky o vymoženie sumy 5 653,38 € s príslušenstvom svojím uznesením č. k. 4 Er 127/2011-53 z 29. septembra 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že rozhodcovskú doložku obsiahnutú v lízingovej zmluve posúdil ako neprijateľnú podmienku, a tým za neplatné zmluvné dojednanie. K svojím záverom dospel *„s odkazom na Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, s odkazom na ustanovenia § 52, § 53 ods. 4 písm. r) a § 3 Občianskeho zákonníka a s odkazom na z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a tiež s odvolaním sa na rozhodnutie ESD (C-168/05) Elisa María Mostaza Claro vs. Centro Móvil Millenium SL...“* a posúdil *„formát leasingovej zmluvy a uskutočnil skutkový záver podľa, ktorého ide o zmluvy, vrátane zmluvných podmienok, ktoré boli vopred pripravené pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluva uzatváraná medzi sťažovateľom a povinným je typizovanou, štandardnou zmluvou... dospel k záveru, že obsah rozhodcovskej doložky, aj keď vyplýva zo zmluvy bol vopred pripravený, povinný si rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal a nemal na výber*

ako ju akceptovať... predpokladal, že si povinný nebol vedomý dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie.“

Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu.

Sťažovateľka vidí porušenie svojho práva v nesprávnych skutkových a právnych záveroch všeobecných súdov, ako aj v nevysporiadaní sa s jej odvolacími dôvodmi v napadnutom uznesení krajského súdu.

Podľa sťažovateľky všeobecné súdy dospeli k nesprávnemu a dostatočne nepodloženému skutkovému záveru o tom, že *„v prípade leasingovej zmluvy ide o formulárovú zmluvu, a ďalej k záveru, že povinný nemal možnosť ovplyvniť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy a podmienky v nej obsiahnuté neboli dojednané individuálne“*, keď takýto záver prijali bez náležitého skúmania okolností, za ktorých bola lízingová zmluva uzavretá, a bez zachovania zásady kontradiktórnosti konania a možnosti sťažovateľky *„tvrdiť, argumentovať, uvádzať pripomienky, navrhovať dôkazy na podporu a preukázanie svojich tvrdení“*. Sťažovateľka k tomu okrem iného uviedla: *„Skutočnosť, že leasingová zmluva obsahuje z dôvodu jej inominátnosti podrobnú úpravu vzájomných práv a povinností jej účastníkov alebo skutočnosť, že sťažovateľ uzatvára čo do počtu niekoľko leasingových zmlúv (je to jeho hlavný predmet činnosti) nezakladá automaticky záver, že jej účastník nemohol ovplyvniť jej obsah. Nie je možné automaticky prijať záver, že všetky leasingové zmluvy sú čo do obsahu zhodné. Pokiaľ je sťažovateľovi známe súdy žiadne iné leasingové zmluvy, ktoré uzatvoril sťažovateľ nemali k dispozícii, napriek tomu urobili skutkový záver o neurčitom počte leasingových zmlúv s rovnakým obsahom...“*

Sťažovateľka namieta aj tie závery okresného súdu, ktoré sú založené na posudzovaní materiálnej správnosti exekučného titulu, t. j. závery, podľa ktorých povinnosti uložené exekučným sú právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľka aj v tejto súvislosti namieta odňatie možnosti vyjadriť sa k veci a navrhovať dôkazy.

Sťažovateľka v ďalšej časti svojej argumentácie uvádza:

„Rozhodcovská doložka nie je vždy neprijateľnou podmienkou, ako to automaticky ustálili sudy. Ustanovenia, ktoré sú neprijateľnými podmienkami sú demonštratívne vymenované v ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Avšak aj tieto demonštratívne vymenované ustanovenia je potrebné posúdiť vždy individuálne v spojení s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda posúdiť či spôsobujú v konkrétnom prípade značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Keďže cieľom zákonodarcu v tomto prípade bolo zrejme ochrániť spotrebiteľa vo sfére právnej ochrany, je potrebné posúdiť v konkrétnom prípade, či táto zmluvná podmienka je v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa. Preukázať individuálnosť dojednania rozhodcovskej doložky nebolo sťažovateľovi v konaní pred súdmi umožnené. Sudy rozhodli bez zisťovania skutkového stavu.

Ani smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, písm. (q) jej prílohy 1 nemá za cieľ zakázať rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách en bloc, ale zakazuje len také ustanovenia, ktoré nútia spotrebiteľa domáhať sa svojich nárokov v rozhodcovskom konaní neupravenom právnym poriadkom. To znamená, že zmluva nesmie od spotrebiteľa vyžadovať, aby spory riešil výlučne akýmsi osobitným typom arbitráže, ktorá nie je upravená právnymi predpismi a kde rozhodcovia pravdepodobne nie sú povinní aplikovať príslušné hmotné právo. To však zjavne nie je prípad rozhodcovského konania podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Takéto rozhodcovské konanie je upravené právnymi predpismi a v zmysle § 31 ods. 2 ZRK sa v ňom rozhoduje podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Európsky súdny dvor (ESD) vo veci Elisa María Claro vs. Centro Móvil Millenium SL (Case C-168/05) uviedol, že je v kompetencii príslušného súdu členského štátu rozhodnúť, či konkrétne ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy (v tomto prípade rozhodcovská doložka) predstavuje neprijateľnú podmienku. V kauze Eco Swiss China Time Ltd vs. Benetton International NV (Case C-126/97) v bode 35 svojho odôvodnenia ESD konštatoval, že preskúmvanie rozhodcovských nálezov musí byť v záujme efektivity rozhodcovského konania ako ekvivalentného alternatívneho riešenia sporov limitované

a možnosť zrušenia rozhodcovského nálezu by mala existovať len vo výnimočných prípadoch. Odklon Súdneho dvora od ochrany spotrebiteľa, ak ten ignoruje svoje možnosti ochrany, je zrejmý z rozsudku Súdneho dvora z 6. 10. 2009 vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL vs. Cristina Rodríguez Nogueira (Case C-40/08), kde v bode 47 odôvodnenia Súdny dvor konštatuje, že v každom prípade dodržiavanie zásady efektivity si za okolností ako v spore vo veci samej nemôže vyžadovať, aby vnútroštátny súd kompenzoval nielen opomenutie procesného charakteru spotrebiteľa, ktorý nepozná svoje práva, ako tomu bolo vo veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku Mostaza Claro, už citovaného, ale taktiež aby úplne nahradil celkovú pasivitu dotknutého spotrebiteľa, akou je pasívny prístup žalovanej v spore vo veci samej, ktorá sa nezúčastnila na rozhodcovskom konaní, ani nepodala žalobu o neplatnosť proti rozhodcovskému rozsudku, ktorý sa z tohto dôvodu stal právoplatným...“

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné práva spoločnosti T., s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/106/2011-71 z 22. 12. 2011 porušené boli

2/ Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/106/2011-71 z 22. 12. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3/ Krajský súd v Nitre sú povinní uhradiť spol. T., s. r. o. trovy konania vo výške 269,58 € k rukám advokáta A., s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej argumentácie nespochybňuje oprávnenie exekučného súdu posudzovať formálnu a materiálnu správnosť exekučného titulu, ale namieta porušenie zásady kontradiktórnosti konania pri posudzovaní exekučného titulu všeobecnými súdmi v danom prípade.

Krajskému súdu sťažovateľka vyčíta (ktorý napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu) nesprávne skutkové a právne závery, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu práva sťažovateľky vyjadriť sa k veci, predkladať a navrhovať dôkazy, nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia a nevysporiadanie sa s odvolacími dôvodmi sťažovateľky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného

súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľky a náležite odôvodnil svoje skutkové a právne závery, keď v napadnutom uznesení uviedol: «Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, preto odvolací súd potvrdzuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, pričom uvádza, že exekučný prvostupňový súd správne vyhodnotil svoje oprávnenie preskúmať exekučný titul v rozsahu a za podmienok uvedených v § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní...

Súd v zásade postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nepreskúmava vecnú správnosť exekučných titulov, pretože by sa tým nezákonným spôsobom fakticky rozširovala pôsobnosť opravných konaní, ktorých účelom je v rámci nachádzacieho konania preskúmať možné vecné pochybenie príslušného orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. Sprehlbovaním potreby ochrany spotrebiteľov v európskom priestore však dochádza, prostredníctvom normatívnych aktov európskej únie a legislatívnej činnosti zákonodarných orgánov jednotlivých členských štátov, k prelamovaniu uvedenej zásady „nepreskúmateľnosti“ vecnej správnosti niektorých rozhodnutí – exekučných titulov. Tak tomu je aj v prípade predpisov na ochranu spotrebiteľa, kedy všeobecný súd ale aj iný povolaný orgán, ktorý rozhoduje právnu vec spotrebiteľského charakteru, musí z úradnej povinnosti prihliadať na všetky aspekty nedovolenosti, resp. neprijateľnosti praktík, ktoré znevýhodňujú spotrebiteľa. V najširšom zmysle je potrebné považovať za takúto zákonnú úpravu príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré okrem iného vymedzujú charakteristiku spotrebiteľského právneho vzťahu a demonštratívny výpočet charakteristických neprijateľných zmluvných podmienok, na ktorých neprijateľnosť

(neplatnosť) prihliada súd z úradnej povinnosti vždy vtedy, keď mu to zákon umožňuje. Zákonnou úpravou umožňujúcou prehĺbenie uvedenej ochrany je aj činnosť súdu výkonu rozhodnutia alebo exekučného súdu pri nútenom výkone rozhodcovského rozsudku vydaného orgánmi a postupom podľa Zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V procesnom postupe exekučného súdu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenie § 45 ods. 1 v spojení s § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní umožňuje a zároveň súd v exekučnom konaní zaväzuje (*ex offio*), aby v prípade, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, aby toto konanie zastavil. Exekučný súd pritom nemôže byť obmedzený pri posudzovaní uvedených nedostatkov izolovane iba čo do objektívne nemožného, právom nedovoleného plnenia, poprípade plnenia, ktoré odporuje dobrým mravom, výroku rozhodnutia samotného, ale pre naplnenie cieľov aproximačných právnych nástrojov Európskej únie (Smernica Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5. 4. 1993) a postupom v súlade so zákonom sa vyžaduje, aby toto posudzovanie prekročilo rámec skúmania len formálnej stránky právoplatnosti a vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku... Z preskúmvanej pôsobnosti exekučného súdu v tomto prípade nemôže byť vylúčená vecná správnosť rozhodcovského rozsudku (vo veciach na ktoré musí príslušný orgán reagovať z úradnej povinnosti, pričom do skúmania vecnej správnosti patrí aj posudzovanie existencie právomoci orgánu konať a rozhodnúť)...

Uvedený právny vzťah bol súdom prvého stupňa správne posúdený ako vzťah ochraňovaný kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva. Predpokladom postupu exekučného súdu pri vecnom preskúvaní exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku je, že právny vzťah, resp. obsah právneho vzťahu je možno charakterizovať ako vzťah spotrebiteľský. Pri posudzovaní charakteru právneho vzťahu treba mať na zreteli jednak subjekty, ktoré vstupujú do tohto vzťahu a tiež účel, smerovanie vôle subjektov k založeniu a pretrvávaniu právneho vzťahu.

Predpokladom materiálnej a formálnej vykonateľnosti akéhokoľvek rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom je, že takéto rozhodnutie vznikne pred orgánom ktorý koná a rozhoduje v súlade so svojou právomocou a podľa vopred stanovených pravidiel. Prvostupňový súd teda posudzoval právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť, pričom

vo výsledku vyhodnotil, že rozhodcovská doložka je neprijateľná v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) OZ a podľa § 53 ods. 5 OZ je neplatná. Odvolací súd uvádza, že nie každá rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Nerovnovážny stav nevyvolávajúca rozhodcovská doložka je prípustná. Rozhodcovský súd v tejto veci odvodil svoju právomoc od rozhodcovskej doložky, ktorá je obsiahnutá v bode VIII. (záverečné ustanovenia) leasingovej zmluvy zo dňa 31. 01. 2008. V zmysle doložky zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých na základe zmluvy alebo súvisiacich so zmluvou, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik zmluvy predložia na rozhodnutie v rozhodcovskom konaní Stálemu rozhodcovskému súdu zriadenému pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a. s. Zmluvné strany sa zaviazali podriaďiť rozhodnutiu vydanému v rozhodcovskom konaní s tým, že takéto rozhodnutie bude pre zmluvné strany konečné a záväzné. Takto koncipovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, a to na škodu spotrebiteľa. Problematickým sa zdá byť skutočnosť, že predmetná doložka ako podmienka vylučuje uplatnenie pravidiel na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na podstatu úverového plnenia oprávneného (veriteľa – dodávateľa), je viac ako predpokladané, že subjektom, ktorý bude uplatňovať svoje nároky pred povolaným orgánom, bude práve oprávnený a povolaným orgánom pre možné efektívnejšie dovolanie sa svojho nároku bude rozhodcovský orgán podľa výberu určeného subjektu. V danej veci je rozhodcovská doložka súčasťou formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu, obsah tejto zmluvy nemal povinný ako spotrebiteľ reálnu možnosť ovplyvniť, pričom dojednanie takejto doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Na základe takto koncipovanej doložky je nutné konštatovať, že rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Právomoc rozhodcovského súdu teda, na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, založená platne nebola. Takto vydal rozhodnutie orgán, ktorý nemal vo veci právomoc konať, preto ak dané rozhodnutie síce existuje kauzálne, je normatívne nezáväzné a exekučne nevykonateľné. Na základe uvedeného prvostupňový súd správne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia

zamietol. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil...»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a dostatočne odôvodnené vrátane vysporiadania sa s podstatnými odvolacími dôvodmi sťažovateľky. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, aktuálnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd totiž konštatoval, že nebol splnený jeden z elementárnych predpokladov vedenia exekučného konania z dôvodu, že neexistoval relevantný exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné exekúciu vykonať. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka namieta skutkové a právne závery krajského súdu, ako aj porušenie zásady kontradiktórnosti konania a v súvislosti s touto argumentáciou ústavný súd v celom rozsahu poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (pozri I. ÚS 162/2011, I. ÚS 389/2011).

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2012